

Arrest

nr. 190 091 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOURADIAN, die *loco* advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2009 dienden verzoeker en zijn echtgenote een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 4 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 46 535 van 20 juli 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 augustus 2010 kregen verzoeker en zijn echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 26 augustus 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 oktober 2010 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het voormelde verzoek in overweging te nemen (bijlage 13*quater*).

Op 19 oktober 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een derde verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 9 november 2010 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken het voormelde verzoek in overweging te nemen (bijlage 13*quater*).

Op 30 november 2010 dienden verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 december 2010 verklaarde de gemachtigde de medische regularisatieaanvraag van 26 augustus 2010 ontvankelijk.

Op 2 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 30 november 2010 ongegrond omdat het standaard medisch getuigschrift van de hand was van ene H.G., die door de Orde der Geneesheren levenslang werd geschorst.

Op 23 augustus 2011 kregen verzoeker en zijn echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juli 2011 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 5 september 2011 dienden verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 25 november 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 5 september 2011 onontvankelijk.

Op 29 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2011 onontvankelijk.

Op 24 januari 2012 dienden verzoeker en zijn echtgenote een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 24 januari 2012 onontvankelijk omdat de identiteit van verzoekster volgens de gemachtigde niet was aangetoond.

Op 18 mei 2012 kregen verzoeker en zijn echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 april 2013 dienden verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 5 november 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en diezelfde dag legde de gemachtigde een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies) steunend op het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2012. Tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en tegen het inreisverbod dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 124 093 van 16 mei 2014 verwierp de Raad het beroep, ingediend tegen de beslissingen van 5 november 2013.

Op 5 februari 2015 dienden verzoeker en zijn echtgenote een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 5 februari 2015 onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 190 090 van 26 juli 2017 verwierp de Raad het voormeld beroep.

Op 27 september 2016 gaf de gemachtigde aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

Naam: S., Voornaam: S.

Geboortedatum: [...]1977 Geboorteplaats: P. Nationaliteit: Servische

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

~~binnen (aantal) dagen na de kennisgeving~~ / uiterlijk op 27/09/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- 12° *indien hij voorwerp is van een inreisverbod.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Op 27/09/2016 wordt betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Grimbergen in samenwerking met de Sociale Inspectie., Betrokkene bezit geen arbeidskaart (PV zal opgesteld worden door de Sociale Inspectie).

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden hem betekend op 25/08/2011 — 05/10/2010 — 09/11/2010 — 23/08/2011 -18/05/2012. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 08/11/2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is»

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd (22/09/2010 - 02/08/2011 - 25/11/2011 - 08/05/2012 - 19/02/2015). Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend (27/09/2016 - 23/08/2011 -16/12/2011 - 08/11/2013 - 09/03/2015). Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Op 16/10/2009, betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend. Op 20/07/2010 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Servië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De tweede en derde asielaanvragen, ingediend op 17/09/2010 en op 19/10/2010 werden bij van 09/11/2010 niet in overweging genomen. Twee bijlagen 13 quater werden hem betekend op 05/10/2010 en op 09/11/2010.

Betrokkene verblijft in België met zijn vrouw en zijn drie kinderen.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de feitelijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt niets omtrent de beroepsprocedure tegen de 9ter aanvraag van verzoeker die op 08.04.2015 werd ingediend; Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

De bestreden beslissing beantwoordt niet aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr.

100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, artikel 7, 1°, 8° en 12° en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, werd betrap op het werken in het zwart zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en het feit dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing aan een inreisverbod onderworpen was. Voor de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn verwijst de gemachtigde naar het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan het inreisverbod, dat verzoeker geïnformeerd werd over de betekenis van het bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde stipt de meerdere aanvragen om verblijfsmachtiging aan op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die werden geweigerd en aan verzoeker betekend. Men verwijst naar de asielprocedures die verzoeker heeft ingediend en waarbij geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, noch door het CGVS, noch door de Raad zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM zich voordoet bij een terugkeer naar Servië. Ook motiveert de gemachtigde dat verzoeker hier met zijn vrouw en drie kinderen verblijft maar dat alle gezinsleden bevelen hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker niet kan voorhouden van hen te worden gescheiden.

Uit het voorgaande blijkt dat wel degelijk met de feitelijke situatie van verzoeker is rekening gehouden. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat niet is verwezen naar de beroepsprocedure die tegen de beslissing werd ingediend waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 19 februari 2015. Echter, nu deze beroepsprocedure niet schorsend is, ziet de Raad niet waarom de gemachtigde hiernaar had moeten verwijzen teneinde het bevel afdoende te motiveren. Ten overvloede heeft de Raad bij arrest nr. 190 090 van 26 juli 2017 dit beroep verworpen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat krachtens het EHRM de betrokkene de substantiële gronden moet voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Dat het begin van bewijs kan steunen op medische rapporten die de diagnose en de behandeling vastleggen; Hieruit blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong.”

Verzoeker erkent dat teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken men substantiële gronden moet voorleggen om aan te tonen dat er bij terugkeer een reëel gevaar is om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het enige summiere betoog dat verzoeker aanvoert, is dat een begin van bewijs kan gevonden worden in medische rapporten die de diagnose en behandeling vastleggen en aantonen dat er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland. Verzoeker voert echter niet aan ziek te zijn, de aanvraag waar in het eerste middel wordt naar verwezen was gestoeld op de aandoening van diens echtgenote. Zelfs als wordt aangenomen dat verzoeker doelt op de aandoening van diens echtgenote, blijkt geenszins uit de aanvraag van 5 februari 2015 dat verzoeker en zijn echtgenote hebben verwezen naar een rapport waaruit zou moeten blijken dat de behandeling die zij voor verzoekster nodig achten, niet voorhanden zou zijn.

Bovendien weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Verzoeker heeft een beroep hangende voor de Rvv gekend onder rolnummer 172 117; Dit beroep vergt een onderzoek; Verzoeker dient te worden gehoord; Het recht op een daadwerkelijk beroep is in strijd met de verwijderingsmaatregel; Zijn echtgenote en minderjarige kinderen die eveneens verwikkeld zijn tot bovenvermelde beroepsprocedure maken niet het voorwerp uit van huidige verwijderingsmaatregel; Hun verdedigingsrecht wordt bijgevolg ook geschonden; Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en er dient voorrang te worden verleend aan artikel 6 EVRM;”

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, § 40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, § 98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Ten overvloede herhaalt de Raad dat het beroep tegen de beslissing die werd aangevochten in de zaak met rolnummer 172 117 waarnaar verzoeker verwijst, werd verworpen bij arrest nr. 190 090 van 26 juli 2017.

Het derde middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé en familieleven beschermt.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d’autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“Le paragraphe 1er de l’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l’y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d’application large, qui comprend notamment les rapports humains que l’individu est appelé à nouer avec autrui ; qu’il résulte que la partie adverse, en s’étant dispensé d’examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d’amitié qui pourraient justifier l’examen par la Belgique de la demande d’asile du requérant, n’a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l’espèce, et n’a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L’art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d’établir et d’entretenir des relations avec d’autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l’épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d’éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l’étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n’est permise que pour autant qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verzoeker woont in België met zijn echtgenote en minderjarige kinderen. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat zijn gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en bijgevolg niet kunnen voorhouden van hem gescheiden te worden; Zijn gezinsleden maken niet het voorwerp uit van huidig bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan niet ernstig betwist worden dat er een gezinsleven is; DVZ diende rekening te houden met het hoger belang van zijn minderjarige kinderen en het gezinsleven; De bestreden beslissing schendt manifest artikel 8 van het EVRM. Het middel is ontvankelijk en gegrond. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016 nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn vrouw en kinderen wordt geenszins betwist. Ook wat betreft het beschermingswaardig privéleven kan verzoeker gevolgd worden waar hij erop wijst dat dit het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging. Vooreerst wordt uitgebreid ingegaan op de procedures die verzoeker en zijn gezinsleden hebben doorlopen in het Rijk, wordt erop gewezen dat zowel de asielprocedures als de medische regularisatieprocedures werden geweigerd en dat er dus geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden, hetgeen bij de bespreking van het tweede middel door de Raad werd aangenomen. Aangaande het familieleven en het belang van de kinderen en het volgende heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene verblijft in België met zijn vrouw en zijn drie kinderen. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van*

artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM."

Verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat de gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en bijgevolg niet kunnen voorhouden van verzoeker gescheiden te worden omdat de gezinsleden niet het voorwerp uitmaken van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten. Echter, ook al moet worden vastgesteld dat huidige bevel enkel gericht is tot verzoeker en er geen bevel is opgemaakt van dezelfde datum aangaande de echtgenote en kinderen, dan nog blijkt de stelling correct dat ook de echtgenote en kinderen het bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten en zij net als verzoeker illegaal in het Rijk verblijven. Zo werd op 18 mei 2012 een bevel gegeven aan het gehele gezin en dit bevel is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De Raad kan niet vaststellen dat geen rekening zou gehouden zijn met het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven, noch dat de gemachtigde zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van het familie- en gezins- en privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES